

der ikke indeholder nogen Undtagelse, hvorom der her kan blive Spørgsmaal; og det, at ville sige: Nei, denne Lov hæves ved en anden Lov, der er given samme Dag, vilde derfor komme i Strid med alle Fortolkningsregler angaaende Forholdet imellem almindelige og særlige Love. Jeg kan virkelig ikke indsee, hvorledes det ad Fortklaringsveien skulde kunne lade sig retfærdiggjøre, at berøve Retsbetjentene den Afgang til Sædtillæg, som Loven af 19de Februar 1861 har tilstaaet dem, uden at der deri er gjort nogen Indskrænkning ved den samme Dag emanerede Lov; men idet jeg altsaa troer, at en ligefrem Fortolkning af disse Love maa lede til, at disse Embedsmænd erholde Sædtillæg, skal jeg tillade mig endnu et Par Bemærkninger, der i alt Fald vilde indeholde understøttende Momenter for den Fortolkning, som jeg som sagt maa ansee for den afgjørende. Det har ikke været Regjeringens Mening ved at forelægge Udkastet til Retsbetjentenes Lønningslov, at der skulde stee saadanne Indskrænkninger med Hensyn til Forskrifterne angaaende Sædtillægene, og jeg tør sige, at de Forhandlinger, der have fundet Sted paa Rigsdagen med Hensyn til denne Lov, heller ikke ere gaaede ud paa, at saadanne Indskrænkninger skulde finde Sted, og forsaavidt troer jeg, at Rigsdagen i sine Forhandlinger og Regjeringen i sit Udkast have været fuldkommen samstemmende. Betragte vi nu dernæst Motiverne til det forelagte Udkast til Loven angaaende Retsbetjentenes Lønning, saa gaaer der igjennem disse, at Retsbetjentenes Lønninger skulle fastsættes paa denne Maade, henholdsvis til 3,000 Rd., 2,500 Rd. og saaledes nedad gennem de forskjellige Klasser; dernæst hedder det i § 4: Samtlige disse Gager med Lønningsstillæg udbetales efter § 5 i den nævnte Lov af 31te Marts 1860, og i § 2 gives der Bestemmelser om visse Indtægter, der skulle komme til Afdrag i det Beløb, som disse Gager udgjøre. Det fastsættes altsaa gennem Loven, at Retsbetjentene skulle have de og de Gager; det er det, der tilkommer dem, men dernæst er der visse Indtægter, der skulle komme til Afdrag i, hvad der ellers skulde udredes af Statskassen. Disse Afdrag ere imidlertid ikke fastsatte af noget

Hensyn til Embedsmændene, men af Hensyn til en vis Kæmpelse for Statskassen, for at de Indtægter, som saaledes hidtil igjennem visse Kjendelser, gennem Brugten af Jord o. s. v., vare tilflydte disse Embedsmænd, nu ikke skulde flyde ind i Statskassen, som saa atter skulde udbetale den hele Gage til Retsbetjentene, og paa Grund af disse Ydelsler skulde der da finde en saadan Afkortning Sted i Gagerne, at Statskassen kun kom til at udbetale Forskjellen mellem det, som disse Ydelsler bleve ansatte til, og den Gage, som ellers i det Hele skulde have været udredet af Finantskassen. Foruden at det saaledes fremgaaer af Motiverne, at den hele Opfattelse har været den, jeg her har udtalt, skal jeg ogsaa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det i Motiverne til § 4 hedder — og det hedder saaledes efter bestemt Overveielse, efterat man havde opgjort, hvorledes Balancen i finantsiel Henseende omtrent vilde komme til at staae med Hensyn til det hidtidige Forhold og det, som nu vilde finde Sted —: „Naar derhos Gagerne blive at udbetale efter de Regler, der ere foreslaaede i Udkast til Lov om Lønninger for Embedsmænd under Kongerigets Ministerier, som ei ere ansatte i selve Ministerierne, § 5“; der staaer udtrykkelig „§ 5“, og det er netop, fordi man gik ud fra den Forudsætning, at efter hele Ordningen af dette Forhold, efter den Opjørelse, som laa til Grund for Normeringen af disse samtlige Gager, kunde der kun være Spørgsmaal om at anvende § 5 med Hensyn til, hvorledes denne Omfætning efter Sædberegningen skulde finde Sted, men det er denne citerede Paragraf, som Rigsdagen ombyttede med den tilsvarende Paragraf i Loven af 31te Marts 1860. Dette er altsaa to Data, som tydeligt vise, at Meningen fra Regjeringens Side har været, at Embedsmændene skulde have Sædtillæg af det Hele. Dertil kommer, at man i Motiverne til § 4 har villet oplyse, hvor Meget Beløbet af disse Sædtillæg omtrent vilde udgjøre, og de ere der anslaaede, som det hedder, efter Kapitelstaxten for indvarende Aar, altsaa for 1860—61, til det kalkulatoriske Beløb 27,000 Rd.; men netop dette kalkulatoriske Beløb fremkom ved at gaae ud fra den Forudsætning, at idet Kapitelstaxten for 1860—